

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

De jubilacions i salaris

Les pensions, una qüestió de confiança

S'acosta el moment pressupostari i el Govern –i els seus valedors– llancen missatges per intentar encarrilar-lo. N'hi ha d'importants i d'altres que apunten a raons vinculades a l'explosió del deute públic.

Sembla que som a l'inici, una altra vegada, del debat sobre la inevitable –ens ho asseguren– reforma de les pensions.

El president de la comissió gestora del fons de reserva de jubilació de la CASS, Jordi Cinca, declarava el 24 d'octubre passat que no sabia “si 66, 67 o 68, el que sí que puc dir és que caldrà augmentar l'edat de jubilació.”

No obstant això, retardar l'edat de jubilació pot ser una mesura necessària, sí, però no resulta compatible ni coherent amb les barreres que continuen trobant les persones de més de 45 anys en l'àmbit professional.

Val a dir que per a la gran majoria de les persones actives en el mercat laboral, i per als més joves, la qüestió més feixuga, en matèria de jubilacions, és la de saber entorn de quin nivell de pensió podran comptar demà.

Els comentaris, més o menys esbiaixats, que s'han pogut escoltar en les compareixences d'experts i assessors al Consell General no han pas aconseguit apaivagar les angoixes.

La política sembla, en aquest àmbit de la Seguretat Social, inexplicable per a la ciutadania. I inextricable, difícil d'interpretar, incomprendible, gairebé absurda.

I mentre que el que caldria és posar al centre del debat la

urgència d'assegurar –mai millor dit– les pensions en el futur sistema, aquesta qüestió es desdibuixa parlant de l'edat de jubilació.

Un règim de Seguretat Social de “repartició” és un contracte mitjançant el qual els actius, els que treballen i cotitzen, inverteixen col·lectivament en els resultats econòmics futurs del país. En lloc d'adquirir títol financer, com es fa en l'anomenada “capitalització”, adquireixen

Retardar la jubilació no és coherent amb les traves laborals als majors de 45 anys

col·lectivament drets sobre el creixement futur.

I l'objecte de la “repartició” és definir amb precisió aquests drets.

Econòmicament penso que el sistema més fidel a la naturalesa de la “repartició” és el que fa que les pensions depenguin del creixement.

Quan les coses milloren tot hom en surt beneficiat, també els jubilats. I quan no van tan bé, tots s'estrenyen el cinturó, també els jubilats.

En un sistema ben concebut una recessió temporal no ha de comportar pas una modificació dels drets de jubilació.

S'ha d'absorbir per una variació del sostre financer del sistema.

És per això que hi ha reserves.

Més que preguntar-se com invertir-les, és millor destinar-les prioritàriament a assegurar el règim universal de jubilació.

Ara bé, també caldria establir una nova regulació de la manera d'emprar les reserves. Aquesta nova regulació hauria de distingir entre els xocs temporals, que s'han de finançar anant a buscar l'actiu acumulat, i els xocs estructurals o persistents, que comporten un canvi dels paràmetres.

També s'hauria de fixar un nou nivell mínim de les reserves.

I no podem oblidar que cal millorar la informació dels assegurats. Penso que hi ha ben poca gent, avui, que tingui una idea del valor del punt.

Informar anualment a cada assegurat cotitzant del valor en euros de la pensió que correspon als punts que ja té adquirits obligaria a la transparència i ajudaria a restablir a poc a poc la confiança que avui no tenim.

Per resoldre aquest desafiament és indefugible encarar-lo de manera racional, solidària, responsable i constructiva.

Confiar que els problemes que s'acosten es resoldran amb autoritarisme i egoisme o amb l'empobriment d'amplies capes de la població és una il·lusió que ens portarà al caos.

Les polítiques actives d'ocupació i la comptabilització de l'exercici de la tasca professional amb el cobrament de la pensió de jubilació seran imperatius per garantir un Estat del benestar sostenible en el temps.